

Pakutuvėnai - dvasinio susitaikymo vieta

Maždaug toje vietoje, kur dabar stovi Pakutuvėnų (Plungės r.) bažnyčia, prieš karą buvo klebonija ir didelis ūkis. Karo audros viską nušlavė nuo žemės paviršiaus. Vietovė tapo nyki, po apelstas kapines tik vėjai švilpavo. Vietos gyventojai priletarėngai šių vietų bijojo ir tik būtiniausiu reikalu eidavo pro kapinių koplyčią.

Hona JASAITIENĖ

Ir pustelninkai

Prieš kelerius metus Kretingos vietovės pranciškonai ėmė tvarkyti kapines, koplyčią ir bažnyčią. Į šią vietą ėmė rinktis įtartinai atrodantis jaunimas.

Vienas iš Pakutuvėnų pranciškoniškojo jaunimo stovyklos iniciatorių tėvas Gediminas prisimena pirmuosius žingsnius:

- Kažkada apie vienuolius pranciškonus visai būdavo kalbama: kad jie nedorovingi, ydingi ir t. t. Kai mane Dievas pašaukė prie šio ordino, supratau, kad privalau padėti savo broliams ištaisyti klaidingą visuomenės supratimą apie mūsų misiją. Didžiausias mūsų troškimas - dirbti gatvėje su vaikataujančiu, paklydusiu ir atstumtu jaunu. Rizikavome vėl būti visuomenės nesuprastais: jei bendrauji su atmatomis, pats gali atsidurti už borto. Bet kažkas juk turėjo eiti į tą padugnių sluoksnį.

Prieš kelerius metus Kretingos pranciškonai iš Kaliningrado atsivežė būrį narkomanų, norėdami šiuos grąžinti į gyvenimą. Tačiau parapijiečiai iš visur juos varė, neleido savo vaikams bendrauti kad neapsikrėstų, nesugestų. Vienuoliai pradėjo ieškoti nuošalesnės vietos, kur galima būtų surinkti visuomenei nepriimtinius žmones. Keliai atvedė į Pakutuvėnus. Po kelerių metų į vienuolių gyvenvietę ėmė rinktis daugiau visokio plauko jaunimo, pasak tėvo Gedimino - "užsilaižyti dvasinių žaizdų".

Pradžioje į keistokai atrodančius atvykėlius vietos gyventojai žiūrėjo su siaubu, bet paskui pamatė, kad šis jaunimas visai nepiktas. Netrukus užsimezgė draugiški santykiai: jaunuoliai be jokio užmokesčio padėjo ūkininkams šienauti, ravėti, nuimti derlių. Į vienuolių laikomas mišias ėmė rinktis žmonės iš aplin-

kinių gyvenviečių.

Pirmą kartą su pranciškonais prabudė vienuoliai pustelninkai (atslakyrėliai) - taip jie save pavadino - tada dar gyveno vokiečių do-

vanotuose konteineriuose, palapinėse, molinėje trobelėje. Jie pasakojo apie savo liūdną praeitį ir kelią prie Dievo, ateities planus.

- Mūsų tikslas, - pasakojo Jūratė, - suburti tuos, kurie nusivylė gyvenimu, paklydo, bet nori išbristi iš juodojo liūno. Ap link yra daug žmonių, kuriems reikia ištiesti ranką. Mes nutarėme čia įkurti tokią gyvenvietę, kur kiekvienas galėtų susitaikyti su gamta, Dievu ir pačiu savimi.

Čia galima pabūti su tokio pat likimo broliais arba nusiraminti vienatvėje.

Zinoma, į Pakutuvėnus atvyksta ir šiaip visokių nuotykių ieškotojų, bet greitai susipranta iš čia išsinešdinti.

Antrasis

Darius gimimas

Jaunuoliai pasakojo, kad tik retas, su rimtais ketinimais atėjęs į Pakutuvėnus, palieka juos nusivylęs. Dauguma, ilgiau ar trumpiau čia pagyvenę, pradeda kitaip vertinti gyvenimą ir save.

Pakutuvėnų bažnyčia

Darius istoriją papasakojo tėvas Gediminas. Kodėl būtent šitą? Gal todėl, kad jaunuolis kažkada atrodė visai beviltiškas ir mirtis jau šiepė savo nasrus. Bet Darius Dievo, draugų ir savo pastangomis atgimė naujam, visai kitokiam gyvenimui... ir pasiliko Pakutuvėnuose.

Darius 12 metų buvo narkomanas, jam buvo iškelta baudžiamoji byla. Tėvas Gediminas rado vaikną gatvėje ir atsivežė į Pakutuvėnus.

- Darius labai kankinasi, - pasakojo vienuolis. - Daugiau fiziškai negu morališkai. Kai nu-stoji "badytis", ateina laikas, kai ima laužyti kaulus, skaudėti visas kūnas. Mes jį masažavome, vertėme kelis kartus per dieną plaukioti upėje, grūdintis. Lygiagrečiai dirbome ir psichologinį darbą - padėjome pažinti Dievą, išmokėme melstis, giedoti.

Stebuklas įvyko - Dariusi nebereikėjo narkotikų. Tėvas Gediminas parūpino vaiknui kelionę į Jugoslaviją, kad jis galėtų susitikti su tenyščiais buvusiais narkomanais ir pasižiūrėti, kaip šie padeda savo draugams. Tačiau pasienyje pasiuntinį sulaukė ir atgabeno tardytojams.

Naujasis vakarų ekspresas

08 06; Nr. 182

